

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

tus qui esse plerunque solet: nam qui ad praelia alacriores hostibus in sua occurrunt, felicius comperti sunt dimicare, quod melius res in hostico, quam in suo solo, usu compertum est procedere. Vincuntur Saxones, & tributa quae Danis intentauerat, ipsi coguntur suscipere. Hoc mihi loco interfandum putavi, ne quis miretur solas eas Saxonum res sermone perstringi, quae illis fuere cum Danis, nihil verò ex mediterraneis attingere. Sed & illud mouebit fortè lectorè, in cunctis quas memorauimus controuersijs, Danos semper Saxonum victores ostendi: quod contrà posterioribus seculis usu compertum est: Vtriusq³ autem rei vna causa est, quod ex antiquitatibus tanta vetustatis nullus nobis præter vnum Saxonem Sialandicum Daniae illustratorem, author est: & ideo rerum mediterranearum, quas ille non attigit, quae tamen non minores, etiam illustriores putari possint, nulla nobis memoria est: nec in ea parte habent ceterae nationes quod illis inuideamus, aut quod nostrae antiquitatis obliuione possunt obtendere: nam pauci, mille annorum memoriam vix explicant: ineptias enim plures præferunt, quae somnijs similimae sunt: quod nos de Francis gentilibus nostris, ab olim Germanis, suo loco ostendemus. Iam verò quis mirabitur Danicum scriptorem, Danicis rebus multum tribuere, quod & Romani suis, & Graecis Graeculi fecerunt? Quod si eadè praeclatus dicendi facultate Saxonicas res vir genere Saxo commemorasset, aliam rerum formam narrando prætenderet. Studet enim quisq³ suae nationi illustrandae.

CAPVT VIII.

Ipsè temporum, quae attigimus, ordo nos commonet, vt Cimbrorum mentionem hoc loco introducamus: Iam enim peruenimus ad vicina eius seculi, quo veritas de ter-

ra orta est, & iustitia de calo respiciens, obuiau-
 erunt sibi in osculo pacis, in mediatore Dei & hominum Christo
 Domino omnium seculorum Salvatore: Ante cuius or-
 tum annis plus quinquaginta, Cimbri cum Teutonibus,
 Amburones cum Tigurinis, magnis exercitibus per Gal-
 lias mouentes, in Italiam contenderunt: & occurrentes
 sibi, Romanorum varijs in locis consulares exercitus,
 cum ducibus suis obtriuuerunt: Nouissimè & ipsi à Q.
 Catulo, & C. Mario Romanis consulibus, ad internecio-
 nem, vt ferunt Romani, deleti. Hæc de Romanis historijs
 nobis testatissima sunt. Sed non ita compertum nobis est,
 quæ gens fuerint Cimbri: Dani, Saxones, an & wandali?
 aut promiscuæ omnes, aut ex his quedam: quod præsen-
 ti loco nobis pro viribus explanandum. Nam Romani
 scriptores sola Cimbrorum commemoratione contenti,
 nihil super eius gentis sedibus & origine attigerunt.
 Cimbrorum autem habitare in Chersoneso, quæ à Saxoni-
 bus procurrit in boream, inter duo maria, Britanicum,
 & Germanicum, (Nostri vocant Orientale & Occiden-
 tale) ipsius Ptolemæi descriptione certum habemus. Idem
 Strabo & Tacitus asseuerant. Nam Tacitus ætate sua,
 ad utranque ripam castrorum vestigia cerni comme-
 morat, ad magnæ rei fidem, & molem gentis metien-
 dam. Hæc est prouincia, quam nunc Iutiam vocamus: in
 qua præter ducatum Slesuicensem quatuor sunt Epi-
 scopatus, non Italicis angustijs dimensi: & magna eius
 portio regi Daniæ censualis paret. In hac habitasse Cim-
 bros, trium, quos diximus, testimonio est certissimum:
 Sed quæ gens fuerit, Dani, Saxones, aut & wandali, (oës
 illi per vices eam tenuere prouinciam) hoc quærimus.
 De Cimbris quidem testatur Strabo his verbis: Penin-
 sulam habitantes, ingenti quadam inundatione compul-
 si,

fi, natalia loca deseruērunt : nunc verò consuetam prioribus annis regionem inhabitant : Augusto quoque Cæsari lebetem, plurima sibi sanctitate consecratum, dono miserunt, eius amicitiam postulantes, vt iniurias quæ prius subierant, obliuione delerent, compotesq; votorum facti, remeârunt. Dictu profeçtò ridiculum, vt homines ad maris aestus, quos perpetuò natura efficit, per dies singulos bis accedentes, indignati, è patrio solo digrederentur. Tacitus quoque in descriptione Germaniæ : Eundem, inquit, Germaniæ sinum haud dubiè ad mare Balticum, proximi Oceano Cimbri tenent, parue nunc ciuitates, sed gloria ingens, veterisque famelate vestigia manent : vtrique ripa castra ac spatia, quorum ambitu nunc quoque metiaris molem, manusq; gentis, & tam magni exitûs fidem. Ptolemaeus, vt diximus, qui sub Hadriano scripsit Imperatore, testatur Chersoneso, quæ in mare Germanicum excurrit, habitasse Cimbros. Sed quod genus hominum fuerit, cui ea sit appellatio, hoc requirimus. Strabo Possidonium facit testem, Cimbros latrocinando incertis errabundos sedibus, ad paludem vsque Maotim militiam agitare. Inde contracto vocabulo, quod Cimbri, veteri Gallorum lingua, latrones vocitentur : ab eis vocitari Cimmericum Bosporum quasi Cimbrum : cùm Græcorû lingua Cimmericos, Cimbros vocitet. Plutarchus autem in Mario de Cimbris testatur in hunc modum : Populos esse Germanicos, ex his qui ad boreum Oceanum sedem haberent, quod homines magno corpore, horrendisque oculis essent. Nam apud Germanos, ait ille, Cimbri prado-
nes appellantur : quod Strabo de Gallica, Plutarchus de Germanica interpretatur lingua : In hoc tamen consentiunt, quod vterq; latrones eo vocabulo adstruit significari.

ficari. Quidam ferunt Celticam terram propter magnitudinem regionis, ab extremo mari, à septentrionalibus climatibus ad Orientem versùs Maotim fluuium conuersam, Ponticam Scythiam attingere, & hinc factam gentium commixtionem. Homerus quoque gentem Cimmericam ab extremis occidui mundi aduenisse, Bosphorumq; Cimmericum de suo nomine fecisse, testatur. Consona triù testimonia illuc vergunt, vt suspicemur & andalorum gentem olim Cimbricam à rapinis appellatam, eam esse quæ à vetustissima memoria, ab occidua mundi regione, quam diximus, habitasse Cimbros, per maritimam Germanici Oceani versùs Orientem, per Prusiam atq; Poloniam, per Sarmatiam, nunc Tartariam, vsque ad paludes Maotidas tenuisse medias prouincias: Testis est lingua, quæ etiam nunc veteribus & andalis, quorum apud nos sunt reliquæ, Bohemis, Polonis, Russis, latissima genti vna est.

CAPVT IX.

NAm & pro alijs faciunt cõiectura, quòd aut Saxones fuerint, aut Dani, q sunt dicti Cimbri. Quòd enim Dani fuerint, qui sub Cimbrorù nomine pfecti sunt cum Teutonibus, & alijs Tigurinis, & Amburonibus, indè apparet, quòd per atatem illam, Dani eam prouinciam tenuerunt: Dudum enim Saxones eiectione fuere, & iã sub potētissimo rege Frotone Iutia quieuit circa natū Christum. Strabo, vt diximus, suspicionem induxit cum contestibus suis, quòd fuerint & andali, qui Cimbri sunt appellati: Nam latrocinando incertis errabundi sedibus, Cimbri ad paludē vsq; Maotim militiam agitarunt. Sed qui poterant agitare militiam tam longinquā, nisi & andali extitissent, qui per gentiles suos & andalos, omnia media tenentes, facile ad Maotim attingerent: Nam
alienam